

▲ Het St. George Quintet. FOTO FILIP VERPOEST

Mee op reis met het St. George Quintet

Terwijl vele fietsers rond Goes the Ride of the Roses reden, volgden in de Mythe de muzikliefhebbers de reiservaringen van het St. George Quintet. Zij bewezen dat Tsjechische muziek vol emotie is, en met de nodige lef gespeeld moet worden.

Jeanette Vergouwen

RECENSIE

Het programma *Bohemia Express* is een muzikale reis door Moravia en Bohemen. Het St. George Quintet: Liesbeth Baelus en Kaja Nowak (violen), Diede Verpoest (altviool), Wouter Vercruyse (cello) en Bram Decroix (contrabas) was reisleider en maakte via een educatieve film (van Lars Koning) de aanwezigen duidelijk hoe de regionale bevolking vergroeid is met de Tsjechische muziek die componisten inspireerde. In de muziek van Janáček en Dvořák zijn dansen, liederen en deuntjes met een regionale kleur te herkennen.

Van de Moraviër Leoš Janáček werd de *Suite for strings* in een enkelvoudige bezetting gebracht. De beelden, opgenomen tijdens de treinreis en een zangfestival, waren verrijkend, maar haalden soms de concentratie weg. Dat neemt niet weg dat het kwintet de zes delen bezielde speelde. Het weemoedige en zangerige in de muziek zit in het volkskarakter. Het idioom van Janáček is heel eigen en anders dan dat van Dvořák, die de klassieke vorm moeilijker loslaat. Bij Janáček stroomt de liefde voor zijn

land door zijn muziek. Of het een snelle volksdans is of een gevoelige klaagzang, de muziek heeft de luisteraar iets te zeggen. De herontdekking van de essentie van de muziek was voor het St. George Quintet een opdracht die duidelijk hun horizon verbreedde. Hun conclusie na de reis was dat de musicus hard werken moet, maar de beste baan ter wereld heeft.

In het *Strijkkwintet in G op. 77* ontdeed de Bohemer Antonín Dvořák zich van de invloed van Wagner en de Duitse romantiek; hij keerde terug naar zijn roots en liet zich inspireren door de Tsjechische nationale muziek. Dvořák schreef vaak rapsodisch. Dat bleek uit de hoekdelen die een veelheid aan details bevatten, waardoor je af en toe de vloeiende lijn kwijt was. Dansante muziek, dat wel, met veel accenten en syncopen (nadruk op de tweede zwakke tel). In het *Scherzo* werd het ritme obsederend en klonk het trio lyrisch en zangerig. Het *poco Andante* zat boordevol emotie: vloeiende lijnen, een prachtige cantilene, die expressief gespeeld werd en begeleid met verschillende strijktechnieken (pizzicato, staccato). Even kwam de sfeer van de Moldau bovendien. De *Finale* met een vrolijk rondo thema was een aangename afwisseling van vitaliteit en sereniteit. Dvořák's strijkkwintet werd knap vertolkt.

Werken van Dvořák, Janáček en Suk. Door St. George Quintet. Gehoord zondag 15 september in de Mythe in Goes.